

SURYANI

Eens, heel lang geleden, woonde in een land, heel ver hier vandaan, een prinsesje dat Suryani heette. O, nee! Zo beginnen sprookjes en dit is geen verhaaltje voor kinderen. Maar, geachte lezer, als u vraagt: "Wanneer speelt het verhaal zich af en waar?" dan is het antwoord: "Eens, heel lang geleden, in een land, heel ver hier vandaan."

Het prinsesje woonde niet in een kasteel met hoge muren en torentjes. Nee, haar paleis was een groot woonhuis van natuurlijke materialen. De paleistuinen waren zorgvuldig aangelegd en stonden vol met mooie bloemen, vruchtbomen, groenten en geurige kruiden. Wanneer het prinsesje geen lessen hoefde te volgen, trok zij zich meestal in haar eentje in een verlaten tuin terug. Er was genoeg te doen. Dode insecten en andere kleine dieren moesten worden begraven en kregen een graf, versierd met bloemen, zaden, schelpen en steentjes.

Op een dag vond ze op de grond een gewond vogeltje, een grietjebie. Ze pakte het diertje op, gaf het te drinken, maakte voorzichtig de gehavende vleugels schoon en smeerde een geneeskrachtige zalf op de wonden. Ze maakte een bedje op een veilige plaats, waar geen honden of katten konden komen.

Deze grietjebie was geen gewone vogel. Het was de god Danisha. Danisha was een jonge, kleine, atletische god. Hij was geliefd bij de vrouwen omdat hij altijd klaarstond om snel een karweitje voor hen op te knappen. Op die bewuste dag gaf één van de minnaressen van de oppermachtige god Achbaradj een mooie, glanzende, rode manja aan Danisha, omdat hij haar weer eens zo vliegensvlug geholpen had. Ze wist niet dat Achbaradj die manja al dagen in de gaten hield en zich verheugde op de dag dat deze precies goed rijp zou zijn. Achbaradj werd woedend op Danisha toen hij zag dat deze zijn manja heerlijk zat op te eten. "Ik vermoord je," riep hij. Verschrikt liet Danisha de half afgekloven manjapit vallen, veranderde zichzelf in een grietjebie en probeerde zo te vluchten.

Achbaradj veranderde zichzelf in een grote roofvogel, een aka en vloog Danisha achterna. Danisha zag het gaatje in de ruit van een kleine schuur, vloog erdoor, maar verwondde zijn vleugels en kwam bloedend op de grond terecht. Achbaradj zag hem door de ruit op de grond liggen. Zo, die is dood, dacht hij en vloog terug naar zijn paleis.

Toen de vleugels van de grietjebie waren genezen en hij ook weer helemaal fit was, maakte hij aan Suryani bekend dat hij de god Danisha was. "Je hebt mijn leven gered. Ik zal je altijd dankbaar zijn. Als je ooit mijn hulp nodig hebt, roep dan driemaal mijn naam, klap driemaal in je handen en roep weer driemaal mijn naam."

Suryani groeide op. Elke dag kregen de koningskinderen een aantal bittere bessen te eten. Traditiegetrouw kreeg de oudste koningszoon een extra portie, maar omdat hij de bessen niet lekker vond, gaf hij ze aan Suryani, het zevende kind en vierde meisje. De tweede koningszoon hield ook niet van de bessen en gaf zijn portie aan het derde broertje. Niemand wist meer dat de bessen ter bevordering van leiderschap en verantwoordelijkheidsgevoel aan de koningskinderen werden gegeven.

Het kleine koninkrijk waar prinses Suryani opgroeide met haar broertjes en zusjes bevond zich tussen vele andere kleine koninkrijken in een tropisch deel van de wereld. De mensen leefden er in harmonie met elkaar en met de natuur. Op een dag werden zij ontdekt door een koninkrijk uit het hoge noorden. "Wij zijn vrienden", zeiden de ontdekkingsreizigers en ze werden gastvrij ontvangen. De Noordies kregen eten, bereid op houtvuur, opgediend op keramische borden en bronwater uit kalebaskruiden. Ze werden vergast op zang en dans met muzikale begeleiding op akoestische instrumenten. De Noordies brachten lekkernijen in kleurrijke cellofaanverpakking en heerlijke drankjes in plastic flessen. Hun muziek kwam uit apparaten met flitsende lichten en overstemde alle sopranen, zware tenoren en zelfs de grote trom.

Al heel gauw ontstond er een levendige uitwisseling waarbij men van Noord naar Zuid en van Zuid naar Noord reisde. De twee oudste broers van Suryani verhuisden zelfs naar het hoge noorden. Ze zeiden: "De maatschappij daar heeft ongekende mogelijkheden. Het is er veel spannender. Het leven staat hier stil." "Maar we hebben de verantwoordelijkheid voor dit land en dit volk", zei de derde broer, die steeds alle bittere bessen van zijn grotere broer opgegeten had. Maar de twee oudste prinses waren doof voor dit argument. De derde koningszoon bleef alleen met zijn zusters achter om hun oude vader bij te staan.

Suryani groeide op tot een artistieke en bevallige jonge vrouw. Ze sloot zich al heel jong aan bij de Gilde der Fijne Ambachten, waar ze werd opgeleid in het weven, vlechten en het maken van keramiek. Ze leerde de technieken perfect beheersen, maar nog meer viel haar werk op door de bijzondere patronen die ze zo schitterend in haar werkstukken aanbracht. Suryani hield van zingen. Zij introduceerde het gezamenlijk zingen in de gilde. Vooral als er een zwaar, lastig of eentonig karwei moest worden opgeknapt, werd in canon uit volle borst gezongen. Toen Tamyri, de oude grootmeester van de gilde, op zijn sterfbed lag, riep hij zijn leerlingen bijeen en zei: "Als ik er niet meer ben, moet Suryani de leiding van de gilde overnemen." Tamyri kwam spoedig te overlijden en op jonge leeftijd was Suryani grootmeesteres van de gilde.

Intussen was er een levendige handel ontstaan tussen de Noordies en het kleine koninkrijk. De Noordies hadden veel belangstelling voor de edelstenen in het kleine koninkrijk. Eerst lagen ze in de heldere kreek voor het oprapen, maar daarna werd de bodem in de kreekbeddingen omgeploegd om de kostbare kleinoden te winnen. Het eens glasheldere water veranderde in een troebele modderstroom. In ruil voor de edelstenen kreeg het kleine koninkrijk de zo felbegeerde lekkernijen in kleurig bedrukte zakjes, allerlei drankjes in plastic flessen, handige gebruiksvoorwerpen van kunststof, apparaten die of op elektriciteit werkten of op batterijen en voertuigen die van aardolie afhankelijk waren.

De Gilde der Fijne Ambachten kende gouden tijden. De Noordies waren gek op de handgemaakte producten, die ze voor bijna niets kochten en in hun eigen land als exclusieve ambachtelijke handelswaar voor het veelvoudige doorverkochten. De Noordies kwamen als ontdekkingsreizigers, daarna waren ze actief op het gebied van handel en industrie en ten slotte bezochten ze het kleine koninkrijk ook als toeristen. De gilde groeide. Elke dag meldden zich nieuwe leerlingen aan. Wat eens gebruiksvoorwerp was, werd souvenir. Er werd aan de lopende band geproduceerd. Zingen bij het werken was nu een bedrijfscultuur. De werkplaatsen van de gilde werden een toeristische attractie. Souvenirs die zingend met de hand werden vervaardigd. Dat was toch wel heel bijzonder. Het aantal bezoekers nam met rasse schreden toe.

Zoals in het gehele land werd ook bij de gilde het afval een groot probleem. Suryani besprak de kwestie op de wekelijkse evaluatievergadering. De gildeleden kwamen met praktische oplossingen. De ene zei: "Laten we tonnen plaatsen met opschriften als 'Vuil in de ton.'" Een ander lid stelde voor om een eigen vuilverbrandingsoven te bouwen. En een derde zei: "Een boete voor onze eigen mensen als ze zelf niet het goede voorbeeld geven." De gilde kreeg de goede naam dat het er altijd keurig uitzag en werd nog drukker bezocht.

Damandra, één van de meesters in de gilde, kreeg een kindje dat al vanaf de geboorte doof bleek te zijn. "Ik heb nog zo tegen zijn vrouw gezegd om niet zo dicht bij die basboxen te zitten," sprak Tjuriana, een andere gildemeesteres, fel. "Het was op het feest van Damandra's broertje. Er waren enorme geluidsinstallaties en de knopjes van de bastonen waren tot het hoogste volume gedraaid. Een hels kabaal. Gewoon om hoofdpijn van te krijgen. Ik zei nog tegen haar: 'De trommelvliezen van je ongeboren kindje zijn gevoelig. Ze kunnen zelfs al in de baarmoeder scheuren'.

Suryani vroeg zich af of dat mogelijk was. Maar al die herrie kon inderdaad niet goed zijn voor het gehoor. Op het feest van Damandra's broertje had zij zelf gedacht: dit is geen muziek; dit is een oorverdovende kwelling. Ze was vroeg naar huis gegaan en haar oren hadden nog een hele tijd nagesuisd. Het paleis lag op kilometers afstand van het feest en toch was het lawaai nog te horen. Naarmate de avond vorderde, nam het alleen maar toe. Het gedreun duurde tot de vroege ochtend. Ze had er niet van kunnen slapen. Wat haar zorgen baarde, was dat dergelijke rumoerige feesten steeds veelvuldiger plaatsvonden. Ze besprak het met haar derde broer die intussen koning was geworden. "Ik weet niet hoe ik deze problemen moet oplossen," vertrouwde hij haar toe. "In het district Marber heerst nu een grote droogte. Er is een voedsel- en drinkwatertekort. Volgens een Noordie, een wetenschapper, is het ook een milieuprobleem." "Misschien moet je de Noordies verantwoordelijk stellen, want zij zijn de grootste vernietigers van de natuur." "Dat is niet zo simpel," zei haar broer bedachtzaam. "Dat is waar," antwoordde Suryani en ze dacht aan Tjuriana's woorden. "Uiteindelijk kiezen onze eigen mensen er zelf voor. Ze kiezen zelf voor een feest met een kabaal van jewelste, in plaats van een feest zonder geluidsversterking, gewoon met akoestische muziek zoals vroeger." Simpelweg verbieden kon ook een averechtere werking hebben.

Het district Tyroni werd plotseling getroffen door een grote overstroming van de Tyroni-rivier. De derde broer zat met zijn handen in het haar.

Tjuriana had weer het hoogste woord. "Het komt door het onverantwoord ontginnen van de edelstenen. Ik weet het zeker."

Suryani vroeg zich af hoe ze dat zo zeker kon weten, maar had zelf ook het vermoeden dat er een correlatie tussen deze twee feiten bestond. Ze mediteerde in de tuin om tot een oplossing van de milieuproblemen te komen. Plotseling herinnerde zij zich de kleine grietjebie. Ze riep: "Danisha, Danisha, Danisha", klapte drie keer in haar handen, "Danisha, Danisha, Danisha". En daar kwam de kleine vogel aangevlogen. Suryani legde hem het probleem voor.

"Ik ben maar een kleine god", zei Danisha. "De God van Bliksem en Donder is boos; razend op de mensen omdat ze een puinhoop van de wereld maken. Misschien kan jij hem ervan overtuigen dat hij moet stoppen met het sturen van natuurrampen naar de wereld. Naar mij zal hij niet luisteren."

"Hoe kan ik hem bereiken?" vroeg Suryani.

"Maak met de gilde mensgrote vleugels en ik zal jullie in staat stellen om met die vleugels te vliegen. Voorbij de Noordpool en de Zuidpool, over de zes hemelzeeën, naar het dertiende hemeleiland met de gladde berg. Daar woont de God van Bliksem en Donder. Bereid je voor op een zware tocht."

Suryani vertelde het verhaal aan haar derde broer. "Ik ga op zoek naar deze God van Bliksem en Donder. Maar ik denk dat het oplossen van de milieuproblematiek de hoogste prioriteit moet genieten binnen jouw regeringsbeleid."

Haar broer probeerde haar uit te leggen dat het een ondankbare taak was. "Er moeten milieuwetten worden gemaakt. De maatregelen die we moeten treffen om deze wetten uit te voeren, zijn niet populair. De Republikeinen verkiezen een president als staatshoofd boven een koning. Ze zullen misbruik maken van de onvrede die zal ontstaan. Ze worden ondersteund door het corrupte deel van het bedrijfsleven."

“Je mag niet toegeven en de weg van de minste weerstand kiezen. De onvrede over de milieuverontreiniging neemt enorm toe. Dit land en dit volk zullen uiteindelijk de voorkeur aan een sterke leider geven. Een staatshoofd dat het beste voor de mensen wil, eerlijk en gedreven is, daadkracht toont en weet waar hij voor staat.” Nadat ze wist dat ze hem had overtuigd en aangemoedigd, ging ze naar de gilde om de tocht naar de God van Bliksem en Donder voor te bereiden.

Binnen de gilde vond zij een grote groep personen bereid om deze tocht met haar te ondernemen. Ze maakten de vleugels van prachtig vlechtwerk van bamboe en riet, en weefsels van katoenen draden. Ze werkte Damandra in, zodat deze na haar vertrek de leiding van de gilde kon overnemen.

Het eerste traject van de tocht was heerlijk. Suryani en haar gevolg hadden zich nog nooit zo vrij en blij gevoeld. De zon scheen niet te fel en er woei een verkoelende bries. Maar het weer werd langzaamaan slechter. Voorbij de polen striemde de koude wind hun gezichten. Ze vlogen over de zes hemelse zeeën en werden overvallen door hagel en sneeuwbuien. Men heeft een verkeerde naam gekozen, dacht Suryani. De naam ‘Zeeën van de Hel’ zou toepasselijker zijn. Naarmate ze dichterbij het dertiende hemeleiland kwamen, werd het moeilijker om vooruit te komen. Het bliksemde en donderde. Suryani vloog voorop en gaf intuïtief richting aan de groep, want echt goed zien kon ze niet. Ze voelde dat de moed bij haar gevolg afnam. Met haar lieflijke, maar toch krachtige stem begon zij te zingen en zo goed als het kon, zong haar gevolg mee. Ten slotte zongen ze allemaal vol overgave hun gehele nationale repertoire, zoals ze dat in de werkplaatsen van de gilde deden. Hoe dichterbij de berg kwamen, hoe krachtiger hun stemmen weerklonken.

De God van Bliksem en Donder was woedend. Hij maakte grote onweerswolken en stuurde ze vergezeld van bliksemschichten en roffellend gedonder in alle windrichtingen van de wereld. Hij was zo druk met zich boos te maken dat hij zijn eigen berg verwaarloosd had. Het eens zo glorieuze gebergte was in de loop van de jaren een lelijke, kale ijsmassa geworden. Slechtgehumeurd zat hij daar op het topje van zijn ijsberg grote massa's onweer te maken, toen hij het gezang hoorde. Zachte melodieën, zwevend op de golven van de wind. Hij spitste zijn oren en blies een donker pak onweerswolken weg. In de mist zag hij Suryani en haar groep vliegen. Het was liefde op het eerste gezicht. Regenbogen tekenden zich af aan de hemel en zonder toorn was de God van Bliksem en Donder heel charmant. Hij heette Suryani en haar gezelschap welkom op zijn berg en arrangeerde een gesprek onder vier ogen met haar. "Wil je met me trouwen?", vroeg hij meteen.

Suryani was volkomen overdonderd. Ze keek hem diep in de ogen. Ze zag dat hij pretogen had, die een hartstochtelijke liefde uitstraalden. Ze kreeg een vreemd gevoel in haar buik en dacht: nu weet ik wat men bedoelt als men het over vlinders in de buik heeft. Ze keek naar zijn sterke onderkaak en zijn karaktervolle mond en zei spontaan: "Ja, ik wil met je trouwen."

Het eiland met de kale ijsberg van de God van Bliksem en Donder veranderde in een vruchtbaar en prachtig eiland. Het gevolg van Suryani besloot om zich er te vestigen. Intussen deed de derde broer van Suryani zijn best om de milieuproblemen op te lossen, wat in het begin nogal moeizaam verliep. De God van Bliksem en Donder kon nog wel eens zo boos worden, dat er een natuurramp op aarde volgde. Suryani moest dan haar temperamentvolle echtgenoot kalmeren. Meestal zond ze dan ook een afvaardiging naar haar broer om hem te helpen. Langzaamaan kreeg deze broer echter in zijn land meer greep op de problemen en begon hij zich ook buiten de grenzen van zijn koninkrijk te bewegen. Hij kreeg naam als belangrijk milieuvactivist en uiteindelijk werd hij zelfs een vooraanstaand wereldleider op dit gebied.

Of het nu kwam omdat de derde broer zo succesvol was, of omdat met de jaren het karakter van de God van Bliksem en Donder, onder invloed van Suryani, zachtmoediger werd, grote natuurrampen kwamen uiteindelijk niet meer voor. Toch werd de aarde van tijd tot tijd geteisterd door een piepklein natuurrampje. Maar dat kwam omdat er tussen de kindertjes van Suryani en de God van Bliksem en Donder een paar ondeugende waren, met het driftige karakter van hun vader.

